



رنگ‌پرانی

آشنایی با ورزش پینت‌بال

مه‌دی زارعی | یکی از بازی‌هایی که بسیاری از ما در کودکی با آن سروکار داشته‌ایم و تقریباً تمامی پسران حداقل یک بار آن را انجام داده‌اند، «تفنگ‌بازی» است. نشانه رفتن تفنگ به سوی دشمن فرضی، گریختن از مقابل تیرهای خیالی رقیب، و شلیک کردن و از بین بردن او به همان اندازه جذاب است که اگر رقیب و اسلحه او واقعی باشند و میدان نیز محل نبرد واقعی، این عمل خطرناک و نرفت‌انگیز خواهد شد. ورزش «پینت‌بال» paintball نیز بر همین

تاریخچه

با استفاده از رنگ‌های معمولی از همان زمان شکل گرفت. اولین بار که دو تیم در برابر هم قرار گرفتند، هر دو از ۱۲ بازیکن استفاده می‌کردند و رنگ‌های مورد استفاده در «شات‌گان»‌های آن‌ها نیز رنگ معمولی بود. هدف آن‌ها تسخیر پرچم تیم مقابل بود و بدین شکل پینت‌بال در سال ۱۹۸۱ متولد شد.

در حدود ۴۰ سال قبل، کشاورزان آمریکایی از ماشین‌های مخصوصی برای پرتاب رنگ به سوی درختان استفاده می‌کردند. در قسمت انتهایی این ماشین‌ها، پمپی وجود داشت که رنگ را به فواصل دور پرتاب می‌کرد. با این عمل درختان مورد نظر تعیین می‌شدند؛ مثل درخت‌هایی که کشاورز تصمیم داشت آن‌ها را قطع کند. ایده بازی پینت‌بال،



اساس شکل گرفت؛ بر مبنای رؤیای کسانی که بازی‌های کودکی خود را فراموش نکرده بودند و در عین حال می‌خواستند هیجان یک نبرد را احساس کنند؛ نبردی بدون خون‌ریزی!

زمین

پینت‌بال ورزشی است که هم در سالن و هم در فضای آزاد قابل اجراست. از جمله سالن‌های معروف پینت‌بال، سالن «ماتریکس» در مجموعه ورزشی انقلاب تهران است که اولین سالن پینت‌بال ایران و بزرگ‌ترین سالن سرپوشیده پینت‌بال در سراسر دنیا به حساب می‌آید. طول زمین این ورزش ۵۵ متر و عرض آن ۳۵ متر است. به منظور حفظ سلامت بازیکنان، زمین باید مسطح و بدون شیب باشد. خطوط کناری زمین باید به شکل واضح دیده شوند و حداقل ۱/۵ متر با تور محافظ زمین فاصله داشته باشند. تور محافظ سبب خواهد شد که گلوله‌ها از زمین بیرون نروند. در هر زمین حداقل ۲۵ مانع نیز وجود دارد.

اعضای تیم‌ها

مسابقات به دو صورت ۷ نفره و ۵ نفره برگزار

می‌شوند. تعداد بازیکنان ذخیره هر تیم نیز حداکثر ۸ نفر است.

ایستگاه پرچم، زمان، هدف

در مرکز قسمت عرضی زمین، پرچم هر تیم قرار دارد. محدوده دو متری که پرچم در آن قرار گرفته است، «ایستگاه پرچم» نامیده می‌شود. هدف تیم‌ها رسیدن به پرچم تیم مقابل است. گروهی برنده محسوب می‌شوند که پرچم تیم مقابل را بردارند و داخل زمین خود قرار دهند. محل قرار دادن پرچم نیز مشخص است. در صورتی که هر بازیکن در تلاش برای تصاحب پرچم، مورد اصابت گلوله قرار گیرد، باید از مسابقه بیرون برود؛ بدون آن که امکان ورود جای‌گزینی برای وی باشد. زمان مسابقه ۲۰ دقیقه است، اما با توجه به قوانین و محل مسابقه، پینت‌بال می‌تواند در زمان‌های دیگری نیز برگزار شود. اگر در طول زمان معین شده، تیمی نتواند پرچم حریف را تصاحب کند، آن‌چه موجب پیروزی تیم‌ها خواهد شد، تعداد بازیکنان درون زمین است. تیمی که بازیکن بیشتری درون زمین داشته باشد، برنده اعلام می‌شود.

وسایل مربوط به بازی

بازیکنان می‌توانند از دو لایه لباس استفاده کنند، اما اگر دمای هوا پایین‌تر از ۱۰ درجه سانتی‌گراد باشد، بازیکنان مجازند که از سه لایه لباس نیز استفاده کنند. رنگ پیراهن تیم‌ها باید با یکدیگر و با لباس داوران متفاوت باشد. اسلحه پینت‌بال با کپسول‌های فشرده کار می‌کند و قابلیت پرتاب گلوله‌های ژلاتینی را دارد.

گلوله‌های ژلاتینی از مواد ژلاتینی ساخته شده‌اند که در تهیه رنگ مواد خوراکی از آن‌ها استفاده می‌شود و درون آن‌ها مواد سمی وجود ندارد. با توجه به فاصله شلیک گلوله، برخورد آن با بدن اندکی دردناک خواهد بود، اما هیچ خطر یا مصدومیتی به دنبال نخواهد داشت.

تخلّف در پوشش

کفش بازیکنان نباید استوک فلزی داشته باشد. استفاده از دستکش با لایه‌های محافظ و کلاه کاسکت که از شانه‌ها پایین‌تر نیاید، مجاز است، اما جنس پیراهن نباید از پارچه‌های لیز یا جذب‌کننده مایعات باشد. در صورتی که هنگام مسابقه مشخص شود که بازیکنی قوانین را رعایت نکرده است، از مسابقه اخراج خواهد شد.

اهمیت پینت‌بال

این ورزش یکی از ورزش‌های پرتحرک جهان به حساب می‌آید. کارشناسان پینت‌بال آن را چهارمین ورزش پرتحرک جهان می‌دانند. اهمیت این ورزش تا جایی است که در آمریکای شمالی در حدود ۱۴۰۰ زمین پینت‌بال و ۷۶۰۰ تیم وجود دارد و ۳۲۵ مسابقه برگزار می‌شود. امروزه پینت‌بال به ورزشی دانشگاهی بدل شده است و ۱۷۵ دانشگاه در سراسر جهان دارای باشگاه پینت‌بال هستند.